

«En el pot petit hi ha la bona confitura»

Begoña Pascual té cara de conillet juganer, part de la fauna local que tant ens atrau. Un conill que, sovint, canvia de perruca, fins arribar al punt en què ja no sabem de quin color tenia el cabell quan va nàixer. Fa de model, treballa en la publicitat, fa teatre «postmodern», i ara, com totdéu, espera que la criden de Madrid o de Barcelona.

Carles GÀMEZ

Begoña, a tu, ¿què et diu això de la «pista búlgara»? «¿És el nom d'algun conjunt de música pop»? I, seguidament, et confessa que ha sentit alguna cosa sobre Joan Lerma, «però, no sabria dir-te què». Begoña Pascual (o Kanekalon, amb ressonàncies de fibra acrílica, per als *books* de la premsa). Vinti-un anys i quaranta-dos quilos de pes. Menuda com una fada de Peter Pan, que acaba de perdre les ales en el laboratori d'algun perruquer-entomòleg.

Els seus cabells semblen eixits d'algun experiment tecnicolor/Arc de Sant Martí. Avui porta el cabell ros-xampany, que li fa joc amb les celles i que acaba en la nuca com un penya-segat. Ahir el duia blanc-robot-Blade Runner o negre, com una gitana psicodèlica, roig-coure, groc-groc...

¿Begoña, el teu cap és «el lloc sense límits»? «Aï, ¿per què?»

Ha fet de les perruques una part tan fonamental, íntima i natural com la millor compresa: engalana-des com un arbre de nadal,

Nina d'estilistes

/ Carles Francesc

estufades com un lleó abans de fer-se la *toilette* matinal...

«Una volta, vaig tallar-me el cabell al zero, com el Yul Brinner, i digueren que ho havia fet perquè me l'havien cremat, d'utilitzar

tants tints. La gent parla per parlar, perquè jo, que treballo molt amb Gabesco, sé que ell sap cuidar-me, i no em clava el cap en qualsevol barreja».

En ella les senyes d'identitat esdevenen més bé ce-

lles d'identitat, delimitades pel *lipstick*-homologador i l'*Eye shadow* convergent. Protagonista indiscutible de la marca valenciana, nina d'estilistes i dissenyadors de l'avantguarda noctàmbula. Té perfil de Cleopatra d'Astèrix. Anava per a nena com-cal, d'aquestes que arriben «poc abans de tocar les deu», monges i un COU inacabat. «M'agradaria tornar a estudiar. Hi ha tantes coses que se m'escapen, sobretot per tenir més cultura, ¿saps?» I t'ho diu amb un accent terriblement *naïf*, que et desarma ràpidament, i t'entren ganes de regalar-li una subscripció a la Biblioteca Larousse.

Està des del disset anys en la carretera, en un pelegrinatge fet d'agències de models, salons de perruqueria i passarel·les públiques, harmonitzades pel constant clic-clic de les Nikkon i les Hasselblad. I fins i tot, una prova per a convertir-se en «xica-Un, dos, tres». Acaba de fer un spot per a TV d'una marca de joguets. El salt a Madrid o Barcelona es converteix en la temptació de cada dia, i més en un camp de treball com el de la publicitat, terriblement centralitzat/mal pagat, sinó et col·loques entre les *tops*:

«Si tu, per exemple, arribes ací i ets la Dominuguín, et paguen el que han de pagar. Però, si et coneixen de prop, i ets molt simpàtica, molt alegre i amb molta marxa, i, de sobte, et diuen si vols posar per a unes fotografies... en principi, es suposa que els ho has de fer per la simpatia que et sobre... i tot això.»

Un realitzador de televisió espanyola, durant la seua estada entre nosaltres, amb motiu d'un programa sobre «la moguda» local, volgué incloure-la en

el reportatge a canvi d'algunes concessions. «Si estava per a rebre una subvenció i retirar-se... Com et veuen amb aquesta pinta, es pensen que tot és més fàcil, i que et passes la vida de llit en llit, firmant contractes».

Porta una gastritis crònica, «la rajita» com ella en diu, que l'obliga a reservar-se del excessos etílics. La recorde una nit de cap d'any amb la seua bossa de pernil dolç i unes torrades. «És que, si no canvie de vida... Després d'alguna sessió, a les tres o a les quatre de la matinada, sempre acabem en la «ruta dels forns» (els nostres *drugstores* autonòmics) i ja em diràs, un entrepà de no-sé-sap-què a aquestes hores... He de cuidar més l'«envàs».

Se li il·luminen els ulls pensant en aquelles històries que duren tan poc i s'obliden tant tard. «Mai no he estat jo la que ha pres l'última decisió... Aquell italià, de pas per la nostra ciutat... era guapíssim i molt bonic. Per cert, ¿tu saps italià? M'ha en-

Amb aquesta pinta, es pensen que tot és més fàcil

/ Carles Francesc

viat una carta i hi ha algunes paraules que no entenc». Durant un temps estigué enrolada en una colla *punk*, per «qüestions senti-

mentals». «¿Saps?, anant amb ells, volia comprendre'n l'agressivitat, però no ho vaig acabar d'entendre. Potser estudiant psi-

cològia... A més, si jo hagués de pegar-me amb tots els qui es riuen de com vaig vestida, aniria bé. I ells, com que, això, no ho aguanten...».

A part la publicitat, fa, de tant en tant, algunes aparicions per les discoteques de moda, amb un d'aquests grups sorgit de «la febra dels Baus». La seua figura menuda deambulava, enmig de l'orgia Titanlux, dona un cert alé al cúmul de despropòsits postmoderns.

«Ho faig per aprendre, i perquè m'ho passe molt bé. M'encanta disfressar-me. Jo mateixa em faig la meua bixuteria». I porta com arracades dos *gadgets*, comprats en alguna paradeta. «M'he comprat de la cordelleria uns trossos de fil; no ho sé, igual me'n faré un postís».

«Ai, em podries acompanyar a l'agència, és que m'han dit que ja tenen el xec, i vull anar-me'n dijous a Alacant, a la discoteca Morasol, que hi actuen Kid Creole and The Coconuts...»

el Temps

subscriviu-vos-hi